

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Sællige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7

1. April 1912

61. Aargang

Lidt angaaende de „faldte Stammer“.

Af Apostel Charles W. Penrose.

Israels Indsamling er en Del af „Alle Ting's Gjenoprettelse“, der skal blive udført i den største af alle Uddelinger: „Eidernes Fyldeste Husboldning“. Herunder indbefattes ikke alene Jødernes Tilbagevenden til Palæstina og den endelige Gjenoprettelse der af Davids Throne, som skal beklædes af en af hans Efterkommere, men ogsaa at „sanke Israels Jordrevne“ af de Stammer, som bleve adskilte fra Judas og Benjamins, da de førstnævnte førtes i Fangenskab til Assyrien, fra hvilket de til sidst befriedes og derefter fortsatte deres Vandring mod Nord til den Gang ukjendte Regioner.

Beretningen om Judas og Israels Rigers Deling findes i 1. Kongernes Bog. De Synder, som Israels Stammer begik under Jeroboam og hans Efterfølgere, ere beskrevne i 15. til 22. Kap., og Beretningen om deres paafølgende Fangenskab kan læses i 2. Kong. 17. Kap. Den Samling af Israellitter, som i Reglen kaldes de ti Stammer, er i Virkeligheden kun Dele af ni og en halv Stamme. Juda og Benjamin tilligemed Halvdelen af Manasse Stamme forenede sig med Juda Rige og bleve kjendte under Navnet Juda eller Jøder; men blandt dem fandtes der ogsaa Dele af de øvrige Stammer, af hvilke Størstedelen vare bortførte som Fanger. Disse kaldes i Skriften Israel til Forskjel fra Juda, der forbleve under en egen Regjering, indtil ogsaa de, formedelst Dver-

trædelsler, blebe forkastede af Herren og bortførte som Fanger for tilsidt at spredes blandt Jordens forskjellige Nationer.

Paa den Maade blev hele Israël, alle de 12 Stammer, Jakobs 12 Sønners Efterkommere, adspredte over Jorden, som deres store Profet, Moses, havde forudsiget. Men det endelige og mest afgjørende Nederlag tildeltes dem, da de fornægtede Messias. Juda bærer et specielt Mærke iblandt alle de Racer, hvormed han er bleven blandet. Om end Fødeblodet er blandet med Hedningernes Blod, har det dog sin egen Identitet og er stærkt nok til at reproducere sig selv gennem alle Generationer. Uden Tvivl er der nogle særlige Mærker ogsaa paa de øvrige Stammer, men de ere langt fra saa iøjnefaldende som Judas. Princippet for Nedarbejde er vedblivende og korrekt; men det er ikke Hensigten at udvikle dette i denne Artikel. Ikke desmindre er det et Faktum, at Israël er udpræget blandt alle andre Racer, og hver Stamme eller Gren er berettiget til sine egne Gaver og specielle Ejendommeligheder, der alle ville komme til Syne i deres egen Tid.

De saakaldte ti Stammer, som førtes fangne til Assyrien, ere ifølge Bibelens Profetier bestemte til at samles i de sidste Dage og blive en stor Magt paa Jorden. Hebræer-Profeterne, særlig Esaias i 11. Kap., Jeremias i 30. og 31. Kap., Ezeiel i 37. Kap. og Zakarias i 12. og 13. Kap., beskrive meget nøjagtig Indsamlingen af baade Juda og Israël, Juda til Jerusalem og Israël til et Land, specielt givet til Joseph (se 1. Moseb. 49: 26; 5. Moseb. 33: 15—17), som fik Fødselsretten dertil istedet for Ruben, som forstjærtede den ved en Overtrædelse. Disse Forudsigelser skulle opfyldes ligesaa bogstaveligt som de, der ere udtalte angaaende Adspredelsen. Israëls Stammers Adspredelse er gjen-tagende omtalt i det gamle Testamente; men deres Rejserute efter Fangenskab er ikke bestemt angiven i de Bøger, som regnes for kanoniske eller paalidelige. Dog er det tydelig nok sagt, at de bleve førte ind til „Norden-Land“, og at de i de sidste Dage ville komme tilbage fra „Norden-Land og fra alle Lande, de ere adspredte udi“. I de apokryfiske Bøger findes der en Beskrivelse af Israëls Stammers Bevægelse, efter at de havde været i Fangenskab for en Tid. Se Esaias 13: 39—50, hvor der siges:

„Og efterdi du saa', at han samlede en anden fredelig Stare; disse ere de ti Stammer, hvilke vare bortførte som Fanger ud af deres eget Land i Dsea Kongens Dage, hvem Salmanassar, Konge af Assyrien, bortførte fangne, og han førte dem over Vandene, og se, de kom ind i et andet Land. Men de lagde Raad blandt dem selv, at de vilde stille sig fra Hedningernes Mangfoldighed og gaa længere ind i Landet, hvor aldrig Mennesker før boede, at de der kunde efterleve de Befalinger, som de aldrig havde overholdt i deres eget Land. Og de gif over Floden Euphrates, hvor den er smal, thi den højeste Gud viste dem et Tegns og holdt Floden tilbage, indtil de vare komne over. For i det Land var Bejen lang, som de skulde gaa, nemlig et og et halvt Mars Rejse; og samme Land er kaldet Arfareth. Saa forbleve de der til senere Tider; og nu naar de begynde at komme

tilbage, saa vil den højeste Hellige igjen standje Flodens Bænde, at de kunne gaa igjennem, derfor saa du en fredelig Skare. Men de, som han levner tilbage af Folket, ere de, der er fundne indenfor mine Grændser. Derfor naar han ødelægger Nationernes Mangfoldighed, som ere samlede, da skal han beskytte sit Folk, som bliver tilbage. Og da skal han vise dem store Undere."

Der har været mange Formodninger angaaende disse Israellitters Opholdssted, hvem Herren vil bringe til Lyset efter deres lange Udspreddelse, og af hvem han skal gjøre et stort og mægtigt Folk i de sidste Dage. Nogle Skribenter, som ere blevne bekjendte med de Menneſkeracer paa det gamle Amerika og med de Spor, man synes at kunne finde hos dem af hebraisk Oprindelse, saavelſom med deres Kjendskab til ægyptiske Arkitektur og Sprog, ere komne til den Opsattelse, at det ukjendte Land, til hvilket ifølge Esdras Optegnelser de „tabte Stammer“ bleve førte, var det amerikanske Kontinent, og mangfoldige store Bind ere skrevne for at støtte denne Theori. Men de Sidste-Dages Hellige veed, at den Ide er fejlagtig, ved Hjælp af Mormons Bogs Aabenbarrelse, der giver Oplysning angaaende Oprindelsen af det Folk, der byggede de store Byer og Monumenter og skrev de Hieroglypher, hvortil der henvises, og de veed for vist, at Kolonisterne paa det amerikanske Kontinent ikke vare de ti Stammer, men at Josephs Efterkommere vare bragte til det Land ved guddommelig Ledelse, og at fra disse udsprang den Civilisation, hvis Levninger ere blevne fundne i senere Tider, og hvis Historie er bleven givet i den mest underfulde Bog, oversat ved Guds Gave og Kraft.

Det Spørgsmaal staar da derfor endnu ubesvaret hos mange Menneſker, blandt hvilke ikke saa faa Sidste-Dages Hellige: Hvor ere de ti tabte Stammer? Eksistere de noget Sted som et samlet Hele, eller bleve de alle saa spredte blandt Nationerne, at deres virkelige Identitet er tabt?

Som en Følge af de mange Hentydninger i de hellige Skrifter til „Norden-Land“ som det Sted, hvortil de drog efter deres Fangenskab i Assyrien, og ogsaa til den Del af Kloden, hvortil de ifølge Skrifterne skulde vende tilbage, have nogle Menneſker dannet sig det Begreb, at de ere at finde i Regionerne nær Nordpolen, men efter den nyere Tids Begivenheder vedrørende Nordpolens Opdagelse ere disse Antagelser tilintetgjorte.

Vi have som Følge deraf ingen positiv Aabenbaring om eller autoriseret Bekræftelse paa, at de ti Stammer virkelig eksistere i samlet Hele ved eller i Nærheden af Polen. Dernæst: Opdagelserne og Udviklingen af Kjendskabet til Polaregnene er som oftest bleven foretaget fra Steder i Amerika, medens de uhyre Regioner Nord paa den østlige Halvkugle endnu saa godt som ere ukjendte. Det er derfor muligt, at der i det yderste Nord paa den anden Halvdel af Kloden kan findes Lande og Folk, som endnu ingen kjender. Blandt Folkene i Sibirien hersker Traditioner

om, at langt Nord for dem leber der nogle vilde og uciviliserede Men-
nesker, som ere farlige at komme nær. Dette nævne vi kun i Forbi-
gaaende for at vise Muligheden af, at der kan findes beboede Lande
mellem Rusland og Nordpolen.

Fornylig er det Argument fremkommet, at Profetierne angaaende
Israels Indsamling i de sidste Dage ere blevne opfyldte derved, at
Efterkommere af Israel have annammet Evangeliet, som det blev aaben-
baret og gjengivet af en højeste Guds Engel. Det fremgaar ogsaa af
de Betsignelser, som Kirkens Patriarker meddele Folkene fra disse Lande,
at de ere af Israels Hus og tilhøre forskjellige Stammer; de fleste dog
Ephraims. Uden Tvivl antages det af dem, der have undersøgt disse
Ting, at da Stammerne, som beskrevet af Esdras, rejste nordover, blan-
dedes Israels Stammer med Hedningenerationerne, og at derfor mang-
foldige af deres Efterkommere findes i de forskjellige Provindser i Tysk-
land, Schweiz, Holland, Sverige, Danmark, Norge, Finland, Island og
de mange Der i det fjerne Nord.

Meget af Israels Blod findes ogsaa paa de britiske Der. Det
stammer rimeligvis fra en Blanding af sagisk, norsk, dansk og svensk Blod
med Brittens, Picts og Skotlænderes, som beboede disse Der og vare ud-
satte for Angreb og Erobring af de førnævnte Folkeslag, som Israeliternes
Efterkommere omgiffes paa deres 1½ Aar lange Rejse mod det yderste
Nord. Paa denne Maade blev Israels Blod blandet med Indbyggernes
i disse Lande, og deres Efterkommere bragte med sig Principperne for
religiøs Frihed og plantede Frihedens Banner. Disse tilhørte ogsaa den
Slægt, til hvem store Løfter vare givne, og blandt dem findes mange,
som annamme den Sidste-Dages Uddelings Evangelium. Indsamlingen
af nogle af disse Efterkommere til Zion er en delvis Opfyldelse af
Profetierne, vedrørende Indsamlingen, men der er ogsaa Aabenbaringer,
som ikke kunne siges at være blevne bogstaveligt opfyldte i denne Be-
vægelse. Nogle af disse ville vi her gjengive:

Dg de, som ere i Nordenland, skulle ihukommes for Herren; deres Profeter
skulle høre hans Røst og ikke længer holde sig tilbage, men de skulle slaa Klip-
perne, og Isten skal flyde ned for deres Nafn. Dg der skal være en bauet Vej
midt i det store Dyb. Deres Fjender skulle vorde et Rov for dem. Dg i de usrugt-
bare Ørkener skulle fremkomme levende Vandkilder, og den tørre Jord skal ikke
længere være et tørstigt Land. Dg de skulle frembringe deres rige Skatte til
Ephraims Børn, mine Tjenere. Dg de evige Højes Grændser skulle hæve for deres
Nafn. Dg de skulle falde ned og blive kronede med Herlighed i Zion, ved Her-
rens Tjeneres, Ephraims Børns Hænder; og de skulle fryde sig med evig Glædes
Sange. Ser, denne er den evige Guds Betsignelse over Israels Stammer, og den
rigere Betsignelse paa Ephraims og hans Medbrødres Hoved. (Bagtens Bog
133: 26—34.)

Dettes synes at pege hen til, at et samlet Hele af Israeliter med
Profeter som Anførere skulle komme ud fra Isregionerne under gud-
dommelig Ledelse for at modtage Betsignelser paa dette Land (Amerika),

som er de „evige Højes Grændser“ og et Samlingssted for Israels, hvor Røglerne til Magt og Autoritet findes i „Ephraims Børns“ Hænder. Det synes ogsaa, at de ere i Besiddelse af vigtige Optegnelser, indeholdende Beretning om Herrens Handlemaade med dem og hans Ord angaaende dem, hvilke de skulle føre med sig, saa at de maa forenes med Jødernes Optegnelser, nemlig Biblen, og med Nephiternes Optegnelser, som er Mormons Bog, hvor der siges:

„Thi se, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skulle skrive det. Og det skal ste, at Jøderne skulle have Nephiternes Ord; og Nephiterne og Jøderne skulle have Israels fortabte Stammers Ord; og Israels fortabte Stammer skulle have Nephiternes og Jødernes Ord.“ (Se 2. Nephi 29: 12 og 13.)

Vi lære videre fra Mormons Bog, at Frelseren, da han aabenbarede sig for Nephiterne, talte om de „tabte Stammer“, som Faderen havde taget bort til et Land, som han ikke aabenbarede til dem, men han skulde besøge dem og meddele dem de samme Ting, som han havde meddelt sine Disciple baade paa den østlige og vestlige Halvkugle. Herom siger han i 3. Nephi 15: 19—23.

„Men sandelig siger jeg eder, at Faderen har befalet mig at kundgjøre eder, at I bleve adskilte fra dem for deres Uretfærdigheds Skyld; derfor er det for eders Uretfærdigheds Skyld, at de Intet vide om eder. Og sandelig siger jeg eder atter, at Faderen har fraskilt de andre Stammer fra dem; og det er paa Grund af deres Uretfærdighed, at de Intet vide om dem. Og sandelig siger jeg eder, at I ere de, om hvilke jeg sagde: Jeg har andre Jaar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde. Og de forstode mig ikke, thi de troede, at det var Hedningerne; thi de forstode ikke, at Hedningerne skulle omvendes formedelst deres Prædiken; og de forstode mig ikke, at jeg sagde, at de skulde høre min Røst; og de forstode ikke, at Hedningerne ikke nogenfinde skulde høre min Røst, at jeg ikke skulde aabenbare mig for dem, uden ved den Helligaand.“

Videre findes i 3. Nephi 16: 1—3:

„Og sandelig, sandelig siger jeg eder, jeg har andre Jaar, som ikke ere i dette Land, ej heller i Jerusalems Land, ej heller i nogen Del af det omliggende Land, hvor jeg har været for at prædike. Thi de, om hvilke jeg taler, ere dem, som endnu ikke have hørt min Røst; ej heller har jeg nogenfinde aabenbaret mig for dem, Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaa til dem, og de skulle høre min Røst og blive regnede iblandt mine Jaar, saa at der maa blive een Hjord og een Hyrde; derfor gaar jeg hen og viser mig for dem.“

I 3. Nephi 17: 4, siges:

„Men nu gaar jeg til Faderen, og ligeledes gaar jeg for at vise mig for de tabte Stammer af Israels; thi de ere ikke tabte for Faderen, og han veed, hvorhen han har ført dem.“

Disse Aabenbaringer ville uden Tvivl findes blandt de Optegnelser, som Stammerne bringe med sig i de sidste Dage, og som skulle forenes med Bibelen og Mormons Bog og give Underretning om Herrens Handlemaade med de tre forskjellige Dele af Israels Hus, hvorved For-

tidens Profeters Forudsigelser ville opfyldes og hjælpe til Fuldbgyrdelsen af det store Sidste-Dages Bærf. Derfor, medens Indsamlingen af det adspredte Jsraels delvis finder Sted derved, at Jsraels Blod samles ud fra Nationerne, hvori de ere spredte, saa er der endnu tilbage den bogstavelige Opfyldelse af den Del af Herrens Ord, som omtaler Josepfs Huses Optegnelser og Juda Huses Optegnelser.

Vi anbefale dem, der interessere sig for dette Emne, til at udfinde det mulige Opholdssted af en saadan Samling af Jsraeliter, Efterkommere af de Stammer, som undkom fra Assyrien, og angaaende hvilke disse store Løfter ere givne. Tag en Globus, der viser Beliggenheden af Landene paa Jordens Overflade, fremstillede paa begge Halvkugler, og forudsæt, at de ti Stammer paa deres Rejser fra Assyrien mod Nord passerede igjennem det kontinentale Europa og helt op til Jsregionerne paa den Halvkugle. De vil da se Muligheden, ja, endog Sandsynligheden af, at en saadan Samling Mennesker kunde findes paa eet Sted, og at disse bogstavelig vilde opfylde de gamle Profeters Forudsigelser vedrørende deres Tilbagevenden i de sidste Dage. Dette vil ikke i ringeste Grad omstyrte Opfattelsen angaaende det store Arbejde med Indsamling af det Folk, som er bleven blandet med Hedningenerationerne — Ikke-Jøder — og som Herren nu samler fra Ost og Vest, fra Nord og Syd for at give dem en Arvedel i Zion.

Abraham Lincoln som Bejler.

Min kjære Mary!

Du maa vide, at jeg ikke kan se dig eller tænke paa dig med fuldkommen Ligegyldighed; dog er det muligt, at du er fejltag med Hensyn til mine virkelige Følelser for dig. Dersom jeg vidste, at du ikke var det, saa vilde jeg ikke besvære dig med dette Brev. Maaste enhver anden Mand vilde vide nok uden videre Oplysning; men jeg betragter det som min særegne Ret at plædere Uvidenhed og din skyldige Pligt at tillade mig det.

I alle Tilfælde ønsker jeg at gjøre det, som er Ret, og allermest saa, naar det angaar Kvinder. Jeg ønsker især ved denne Tid mere end noget andet at gjøre Ret mod dig, og om jeg vidste, det vilde være Ret, som jeg nærmest antager, at lade dig i Fred, saa vilde jeg ogsaa det. Men i den Hensigt at gjøre Sagen saa tydelig som mulig, saa siger jeg dig, at du kan gjøre en Ende paa den Sag og udelukke Tankerne af dit Sind for evig, om du nogenfinde har haft saadanne for mig, og lade dette Brev forblive ubesvaret, uden at det vil frembringe en eneste Lyd af Vebreidelse fra mig. Ja, jeg vil endog gaa videre og sige, at om det kan lægge yder-

ligere til din Sindsro og Romfort, da er det mit oprigtige Ønske, at du skal gjøre saa. Forstaa mig nu ikke saaledes, at jeg ønsker at ophæve vort Bekjendtskab. Jeg mener intet saadant; men det er mit Ønske, at det skal bero paa dig, om vort Bekjendtskab skal fortsættes. Dersom et fortsat Bekjendtskab ikke vil forøge din Tilfredshed, da kan jeg forsikre dig om, at det heller ikke vil forøge min. Dersom du i nogen Maade føler dig knyttet til mig, da vil jeg ikke løse dig, medmindre du selv ønsker det; men paa den anden Side er jeg baade villig og længselsfuld efter at knytte dig fastere til mig, naar jeg blot kan overhevises om, at det i mindste Maade vil forøge din Lykkeligbed. Dette er i Sandhed Hovedsagen for mig. Intet vil gjøre mig mere ulykkelig end at tænke, at du er ulykkelig, men intet vil heller ikke gjøre mig mere glad end at vide, at du er lykkelig.

Det, jeg nu har sagt, kan vist ikke misforstaaes, og den eneste Hensigt med mit Brev er, at jeg maa blive rigtig forstaaet. Dersom det behager dig bedst, ikke at besvare dette Brev, saa Farvel! Maa et langt og glædefuldt Liv blive dit. Men dersom du bestemmer dig til at skrive til mig igjen, da tal ligesaa tydeligt og ligefrem, som jeg har gjort; det kan hverken forvolde Skade eller Fare at sige mig alt, hvad du tænker, netop paa den Maade, du tænker det.

Din Ven

Lincoln.

Foranstaaende ejendommelige Ægteskabstilbud eller Frieriebrev er et af de besynderligste, der er opbevaret i den amerikanske Historie, og det afspejler denne store og selvstændige Mands mægtige og originale Karakter.

Abraham Lincoln var en af Verdens store og betydelige Mænd; en af Guds ædle Mænd, forudbestemt til et af de største Arbejder i den amerikanske Republiks Gjenfødsel. Hans Motto var: „Gjør, hvad der er Ret, og lad Følgerne komme“. Han var i Sandhed stor, fordi han var god. Han var en uforfærdet Sandhedskæmpe og faldt som en Martyr for Frihedens Sag, som han netop havde ført til en glimrende Sejr, da han som Præsident for de Forenede Stater dræbtes af Skuespiller Wilkes Booth i Fords Theater i Washington om Aftenen den 14. April 1865.

Han var en original Mand i alle sine Bevægelser, og som Advokat var han skarpsindig, veltalende og vittig; han var bekjendt for med saa Ord at kunne sige mere end mange andre kunde med en Mangfoldighed af Ord. Der er mange Anekdoter om ham, og de ere alle flaaende og effektfulde og ere bevarede i Folkemunde i hele den amerikanske Nation. Det Brev, som her er gjengivet, var skrevet til den Kvinde, som blev hans Hustru. „Indianapolis Journal“ siger om det: „Det er mulig det besynderligste Ægteskabstilbud der kjendes, et Kjærlighedsbrev uden et Ord om Kjærlighed og et Ægteskabstilbud uden et Ord om Ægteskab.“

Red.

Mandag den 1. April 1912.

Angaaende Menneskets Forudtilbærelse.

Herom skriver Kirkens Første Præsidentskab den 31. Januar 1912 i »Improvement Era« følgende:

Til Enhver, hvem dette vedkommer!

Det Første Præsidentskab har angaaende Menneskets Forudtilbærelse intet at sige mere end det, som indeholdes i Aabenbaringerne, der alle-rede ere givne til Kirken. Den skrevne Standard af Skriften viser, at alle Mennesker, som komme til denne Jord og sødes i Dødelighed, havde en Forudtilbærelse, en aandelig Personlighed som Sønner og Døtre af vor himmelske Fader. (Se den „Kostelige Perle“ 3: 5--7.) Jesum Kristus var den Førstefødte. En Aand, født af Gud, er et udødeligt Væsen. Om end Legemet dør, dør dog Aanden ikke. I den opstandne Tilstand vil Legemet blive udødeligt lige saavel som Aanden. Grublerier angaaende Adams Tilbærelse og Liv, inden han kom til denne Klode, ere aldeles uden Værdi. Vi underrettes ved Aabenbaring om, at han var Michael, Erkeenglen, og at han staar som Hoved for sit Afkom paa Jorden (Se Bagtens Bog 107: 53—56). Dogmatiske Paa-stande kunne ikke træde i Stedet for Aabenbaring, og vi bør være tilfredse med det, der er vedtaget som Lærdomme, og ikke diskutere Spørgsmaal, som til Trods for al Disput dog kun forblive ubestemte Theorier.

Eders Brødre,

Joseph F. Smith,
 Anthon G. Lund,
 Chas. W. Penrose,
 Første Præsidentskab.

Angaaende Adams Personlighed kan det videre siges, at Profeten Joseph Smith gav nogle Oplysninger desangaaende i Far West i 1839, som kunne findes i en af hans Taler i »Historical Record«, Side 468. Af denne underrettes vi om, at Adam er Michael, Erkeenglen, der omtales i Skriften. Han er Menneskeslægtenes Fader og præsiderer over alle Menneskers Aander. Jesum Kristus staar foran ham, og til ham gives Herredømme og Herlighed. Adam overleverer sit Præsidium til Jesus, Menneskers Søn, tilligemed det, der var ham anbetroet, saasom Røglerne til Universet, men han beholder sin Plads som Menneskehedens Stamfader og Hoved. Jesus er den nye Bagtes Mægler. Han er den store Højpræst; næst ham staar Adam.

Af disse Oplysninger saavel som af mange flere, fremgaar det, at Adam og Kristus ere to uafhængige Personer — ikke een og samme

Berjon. Det er aldeles fejlagtigt at anse dem begge for een Berjon; thi Jesus er Kristus, et Medlem af Treenigheden, Guddommen, overfor hvem Adam, Mennekeslægtenes Fader, er ansvarlig. Adam vil aflægge Regnskab for sin Bestyrelse til vor Herre og Frelser, Jesum Kristus, hvis Blod har forsonet for deres Synder, som kaldt ved Adams Fald."

Foranstaaende Artikel fremkom paa Grund af Spørgsmaal, der vare indsendte fra Klasser i Ungdomsforeninger, hvor skeptiske Individider fremkom med saadanne Problemer til Drøftelse. Vi gjengive den saa meget hellere i „Stjernen“, som vi ogsaa her i Skandinavien have Medlemmer, der synes at gjøre sig det til en „kjer Opgave“ at fremsføre saadanne Spørgsmaal, som enten vanskeligt eller slet ikke kunne besvares med „saa siger Herren“. Jesus sagde i sin Samtale med Nicodemus: „Der som jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I tro, om jeg sagde eder de himmelske?“ (Joh. 3: 12.) Ligesaa skriver Paulus til Timotheus, „den elskelige Søn“: „Paamind om disse Ting, og vidne for Herren, at de ikke lives om Ord, hvilket er til ingen Nytte, men til Forvildelse for dem, som høre derpaa. Undflaa dig for daarlige og uforstandige Spørgsmaal, efterdi du veed, at de føde Strid af sig.“ (2. Tim. 2: 14 og 23.) I sit Brev til Titus, „min ægte Søn i den fælles Tro“, siger Paulus: „Men hold dig fra de daarlige Spørgsmaal og Slægtberegninger og Trætter og Stridigheder om Loven; thi de ere unyttige og forsængelige.“ (Tit. 3: 9.)

Det her citerede viser, at selv i den kristne Kirkes første Dage fandtes der Individider, som ikke følte sig tilfredse med det, som Menighedernes Ledere og Apostlerne prædikede og lærte, men de dreves af en uforstandig og falsk Hunger og Tørst efter saadant, som de troede Apostlerne ikke kjendte, men som de selv i deres indbildte Klogskab og Visdom kunde udgranste, og som de derpaa betegnede som at „forbigaa Begyndelseslæren i Kristus og stride frem til det Fuldkomnere.“ (Heb. 6: 1.)

Dette foraarsagede Forstyrrelse i Menighederne, og Enhedsaanden, de sande Kristnes Kjendemærke, saaredes og forsvandt, medens Klinten florerede i Kirkens Ager. Derfor straffer Paulus ogsaa stærkt denne Aand hos de forskjellige Menigheder. Netop den selvsamme Aand gjør sig gjældende i vor Tid og bør modarbejdes med Alvor og Bestemthed af enhver ydmyg og taknemlig Sidste-Dages Hellig.

Diskussioner lede aldrig til noget godt; thi Disputanten kommer almindeligvis som Erobrer — han ønsker at underlægge sig Noget — til at vise „min Klogskab og din Dumhed“, og de stridende Parter stilles sædvanlig som mindre gode Venner; Trods og Ydmygelse jager Fornuft og Fordragelighed paa Dør, saa at den Brodersølelse, som giver og modtager, kølnes og skaber Had og Foragt, der ofte vedvarer for Resten af Livet.

Der findes i Evangeliets første, simple Principper saa meget smukt

og godt af det, som viser os Vej til et højere Stade i dette Liv; det bør vi studere og anvende paa os selv. Ligesom Naturforskeren med sit Mikroskop finder de dybeste Undere i de mindste og ubetydeligste Ting, saaledes vil en sand og hengiven Kristi Discipel finde, at intet er lille i hans Evangelium, men hver Dag og hver Stund kan anvendes, uden at vi behøve at søge saadanne Felter for vor Videbegjærlighed, hvor kun taagede Hypoteser og sejlene Filosofier holde Stævne. Ligesaa hurtigt, som vi ere beredte derfor, ville vi erholde mere Lys, indtil vi skulle se, som vi ere sete, og kjende, som vi ere kjendte.

Det er baade vor Blygt og vort Privilegium at søge Kundskabens og Viddommens skjulte Skatte i gode Bøger saavel som ved individuel Observation og Studium; men den Aand er ydmyg og underdanig og gjør sit virkningsfuldeste Arbejde i Stilhed og Ro, ikke ved larmende Demonstrationer mod Anderledestænkende. I Almindelighed ere Stridspunkterne rene Formaliteter, der minde om Heidelbergerstudenternes Prisopgave for nogle Hundrede Aar siden: „Kom den første Høne fra et Æg, eller kom det første Æg fra en Høne?“ Prisen ligger endnu urørt, netop fordi Ingen hidtil har kunnet besvare Spørgsmaalet tilfredsstillende. Ligesaa taabelige ere mange af de Spørgsmaal, der nu ofte fremsættes angaaende vore Lærdomme, og et af disse er det, som det Første Præsidentskab har bevaret, angaaende hvorvidt Jesum Kristus og Adam vare en og samme Person. De, som hidtil have haft denne Opfattelse, ville nu vide nok til at ombytte Bildfarelsen med Sandheden.

Missionsnyheder.

Ankomst. Søndag den 31. Marts ankom følgende Missionærer fra Salt Lake City, Utah, for at virke i Skandinavien: Ældste Martin Christophersen og Hustru Jennet L. og Søn Alvin, samt Ældste Carl M. Nielsen og Hustru Maggie.

Broder Christophersen vil overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission efter Andrew Jensen, som i Maj løses for at rejse hjem. Han har sin Hustru, Søn og Datter med sig.

Broder Nielsen har foruden Hustru ogsaa to unge Sønner med sig.

Besikkelse. Ældste Carl M. Nielsen og Hustru ere beskikkede til at virke i Kristiania-Konference.

Besøg paa Bornholm. Missionspræsident Andrew Jensen og Konferencepræsident R. C. Miller afslagde sidste Uge Besøg paa Bornholm og afholdt nogle gode Møder med Foredrag og Lysbilleder i Rønne, Arnager og paa den historiske Ø Kristiansø. De give en god Rapport om Ældsterne derovre samt over Fremtidsudsigterne for Bæretets Fremgang.

Foraarskonferencerne. Præsident Andrew Jensen forlod Kjøbenhavn Fredag Aften den 29. Marts for at rejse til Aarhus, hvor Foraarskonferencen afholdtes den 30. og 31. Marts. Ældste Martin Christophersen møder ham i Aalborg i denne Uge, og de to følges ad gennem hele Missionen.

Hilsen til Venner i Danmark. Ældste Peter Johnsen skriver fra Niter, Idaho, at han naaede sit Hjem der lykkelig og vel efter et behageligt Ophold i Brigham City. Han sender sin hjertelige Tak til de Hellige i Skandinavien, med hvem han blev bekendt under sin Missionstid. Især sender han de varmeste Hilsener til de Hellige i Holbæk og Slagelse, hvor han virkede det meste af Tiden. Han opmuntrer dem til at holde fast ved de dyrebare Sandheder, han lærte dem, og leve saaledes, at Lyset og Kjærligheden til det Gode maa voxe daglig, saa at det bliver et Væld til evigt Liv for dem, som have paataget sig Kristi Navn.

Et Vidnesbyrd.

Til Redaktøren af „*Scandinavien*’s Stjerne“.

Tillad os gennem „*Stjernen*“ at stille den Trang, som rører sig i vort Hjerte: at bære vort simple, men ærlige Vidnesbyrd for alle dem, der læse disse Linier, om den Glæde og Betsignelse, vi nyde ved at have annammet Mormonismen, som Kristi Evangelium i sin oprindelige Form benævnes af Verden. Herren har paa en forunderlig Maade ledet os de sidste Par Aar, men alt til det bedre.

Det er nu henved et Aar, siden min Hustru ved Daab blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hun havde været bekendt med Læren i mange Aar; men først i den senere Tid kom hun alvorligt til at overtænke Nødvendigheden af selv at annamme den. Hun fattedes imidlertid Frimodighed til at meddele det til mig; men det er imod Mormonkirkens Orden at døbe en Hustru uden Mandens Tilladelse, og hun tvivlede paa, at jeg vilde indvilge i hendes Ønske, dersom hun bad mig. Men saa en Nat drømte hun, at der skulde ske noget af Betydning inden en bestemt Dato; hvad hun tænkte at gjøre, maatte hun derfor gjøre snart, og hvis hun bestemte sig dertil, vilde en Engel komme hende til Hjælp. Efter denne Drøm fandt hun ingen Fred, hvorfor hun henvendte sig til Herren i ydmyg Bøn om at aabne Vejen for hende ved at mildne hendes Mand’s Hjerte. Paa en underfuld Maade blev hendes Bøn hørt som følger:

En Aften kom Ældsterne Peter Johnsen og Lars Jensen, som den Gang virkede i denne By, og spurgte mig, om jeg var villig til at tillade min Hustru at blive døbt og forenes med deres Samsund, da hun selv havde en hjertelig Attraa dertil. Jeg svarede, at jeg vilde over-

tænke Sagen til næste Dag og da give dem Svar. Resultatet blev, at jeg følte, at jeg ikke vovede at tage Ansvar paa mig ved at stille mig hindrende i Vejen for en Samvittigheds Sag, som saa dybt vedrørte min Hustru, da jeg, skjøndt jeg aldeles ikke var religiøs, dog vidste, at hvert Individ er ansvarlig for sin Gud for, hvad man tror og gjør. Min Hustru blev glædeligt overrasket ved mit forandrede Sind; vi talte om Tingene, og den 26. Marts 1911 tog jeg med hende til Kjøbenhavn, hvor hun blev døbt i den smukke Døbefond i Korsgade 11. Selv var jeg tilstede, og det, jeg der saa og hørte, greb mig mægtigt, saa at jeg endog efter Handlingen udbad mig Tilladelse til at udtrykke min særdeles Tilfredshed med det hele og min Glæde over, at min kjære Hustru nu havde faaet sin Drøm og sit Ønske opfyldt. Men den udmærkede Søndagsstole, som jeg overværede i Kjøbenhavn, gav mig ogsaa nye Inspirationer, og fra den Dag begyndte en anden Aand at virke ogsaa paa mit Sind.

Da jeg aldrig tidligere har interesseret mig for nogenformelt Religion, kjendte jeg selvfølgelig heller ikke noget til Bibelen, hvorfor jeg var meget uvidende om dens Indhold. Men en Morgen vaagnede jeg ved at høre en Røst, som sagde til mig: „Søger først Guds Rige og hans Ketsfærdighed, saa skule og alle disse Ting tillægges eder“. Dette arbejdede saaledes paa mit Sind, at jeg den 1. Oktober 1911 rejste til Kjøbenhavn og blev døbt med tre af mine Børn, som vare gamle nok dertil. Fordums Venner og Kammerater finde det sært, at jeg er bleven saa forandret i mit daglige Liv og Wandel, og ville gjerne spotte over mine nye Omgivelser og min nye Opfattelse af Livet, og de undre sig meget over, hvad Grunden kan være til en saadan Forvandlingsproces.

Det glæder os nu begge at kunne sige, at siden vi begge enes om at tilbede Gud ved det samme Alter og i Føreling søge at lede vore Børn til Herren og stræbe at udføre vore Pligter, er vort Hjem bleven til et lille Himmerige, hvor Kjærlighed, Glæde og Fred varmer og lyser ved Nat og ved Dag. Vi forstaa hinanden bedre, og det falder os lettere at gjøre hinanden lykkelige. Livet har faaet nye Løfter og Forhaabninger for os alle, og vort Hjem er nu for os den skønneste Plet paa Jorden. Herrens Tjenere ere velkomne Gjæster i vort Hus, og det forhøjer vor Glæde at dele vore Bekvemmeligheder med dem, og vi føle til at bede Gud velsigne disse noble, unge Mænd, som saa uegennyttigt anvende deres Midler, deres Tid og Evner fjernt fra Hjem og Venner for at gjøre Menneffer lykkelige, blandt hvilke vi ere de mest taknemmelige. Hvis vantro Mænd kunde høre mit Raad, da vilde jeg sige: Deres Hustru ønsker at forene sig med de Sidste-Dages Hellige, giv hende da eders Tilladelse. Hun vil derved blive eder en langt bedre Hustru end før; Forældre, som have Sønner eller Døtre, som ønske at forene sig med „Mormonsamfundet“, giv dem eders Velsignelser og gjør

dem den trange, tornestrøede Vej saa taalelig som mulig; J ville da finde, at de blive bedre Sønner og Døtre, end de vare før.

Det Vidnesbyrd skulde vi al bære til hele Verden, at Mormonismen har været en Velsignelse for os, ikke alene aandelig, men ogsaa timelig, og at Røsten, som sagde: „Søger først Guds Rige og hans Retsfærdighed, saa skulde alle disse Ting tillægges eder“, talede Sandhed. Vi bevidne, at det allerede er opfyldt paa os, og vi tilraade alle Mennesker at prøve det samme. Herren hører og besvarer de Oprigtiges Bønner og aabner Døren for dem, som banke.

Jens Chr. Jensen.

Anne Sophie Jensen.

Smedelundshusene, Holbæk, den 20. Marts 1912.

Havde jeg dog sagt ham et venligt Ord, da han gik!

Det er nu mere end 28 Aar siden, at en frygtelig Mineexplosion fandt Sted i England, hvorved mangfoldige Familier berøvedes Forsørgere og Sønner. Blandt de mange gribende Scener var især een, der kan tjene som en gavnlig Lære ogsaa i vor Tid, og som vi derfor her ville gjengive.

En sympatetisk Kvinde, som gik om blandt de ulykkelige Efterladte for at yde dem Trøst og Opmuntring, fandt paa sin Vandring en Husfru, hvis Sorg syntes at være af en anden Art end de Øvriges. De fleste af dem sørgede, fordi deres Forsørgere vare borte, og Ordene: „Hvad skulde vi nu gjøre for at saa Brød!“ hørtes allevegne i de usle Hjem.

Men den unge Kvinde jamrede ikke; ikke et Ord kom over hendes tørre Læber. Hun bevægede sit Legeme frem og tilbage, medens Taarerne nægtede at væde hendes underløbne Dine, der stadig spejdede om i det tomme Uvisse og foraarstagede Jagttageren meget større Smerte, end en hulkende Sorg vilde have frembragt. Den Besøgende kunde ikke bekvemme sig til at forlade den unge Kvinde, men forsøgte at trøste hende og sagde, at hendes Stilling var da mere taalelig end deres, der stode tilbage med en stor Børneskaf.

„Det betyder mindre“, sagde Kvinden, idet hun pressede Hænderne mod de feberhede Tindinger.

„De mener maaste, at De bedre kunde bære det, hvis De havde Børn at beskæftige Dem med?“

„Nej, af nej!“ udbrød hun i dyb Fortvivelse. „Der er intet, som kan hjælpe mig nu, nej Intet, Intet kan hjælpe. Jeg kunde have baaret det altsammen, hvis jeg bare havde sagt ham et venligt Ord, da han gik.“

Og lidt efter fortalte hun, hvad der var sket: „Sim og jeg har

været gifte et Aar. Begge vare vi heftige af Temperament; men Jim var altid den Første til at gjøre det godt igjen, fordi han havde det bedste Hjerte. Netop denne Morgen var der en Trætte imellem os, fordi Frokosten ikke var bleven færdig i rette Tid; Jlden paa Kaminen vilde nemlig ikke brænde, og det ene Ord tog det andet. Men da han havde nydt noget af den mindre velsmagende Føde og var færdig til at gaa til sit Arbejde, vendte han sig om i Døren og udbrød: „Kom, giv mig et Kys, min Pige! Du veed, at vi elske hinanden, og vi maa ikke stilles som Uvenner.“ Jeg var imidlertid ufølsom og svarede ham: „Nej, jeg veed ikke af, at jeg elsker dig!“ Dermed gik han, og jeg lod ham gaa uden at kysse ham og uden at give ham et venligt Ord med paa Bejen. Men nu — at nu — aa, hvad skal jeg nu gjøre!“ Her standsede hun, medens hendes spinkle Legeme sitrede under Bægten af hendes Sorg, og et knugende Suk undslap hende. Den Besøgende lagde sin Haand paa hendes Hoved og sagde trøstende: „Sorg ikke saa haabløst, maaste han nu veed, hvad De føler for ham.“ Men den Sørgendes Dre var luftet for enhver Trøst, og det selvbebrejðende Udraab lød atter og atter: „Na, om jeg dog havde sagt ham et venligt Ord, da han gik!“

Dette er ikke en ganske almindelig Tildragelse. Vi strides maaste med dem, vi elske; vi stilles, men vi gjøre det godt igjen, og Døden er barmhjertig, saa den venter, til vi have oprettet Freden. Men hvor let kan der ikke indtræffe et saadant Tilfælde for enhver af os, at vi stilles i Brede fra vore Kjære. Hvor ofte hænder det ikke, at vi „lade Solen gaa ned over vor Frrtørnelse“.

For os som Sidste-Dages Hellige bør en saadan sørgelig Tildragelse staa som et advarende Exempel; thi Kristi Evangelium lærer os alle at elske Gud først og højest; men dersom vi gjøre det, vil vor Næste, vor egen Familie eller vore nærmest Paarørende ikke forgjæves bede os om Kjærlighed og Hengivenhed, og hvis vi, En eller Anden, Stor eller Lille, Mand eller Hustru, Forældre eller Børn have bedrøbet eller forsyndet os imod hverandre, saa vil Guds barnets ædle Natur i det gode Hjerte komme frem og i Ydmyghed bede: „Jeg har gjort dig Uret! Vær mild og tilgiv mig.“ Intet Hjem er saa øde og tomt som det, hvor Haardhed og Kulde raader, men i Modstætning hertil er heller intet Hjem et saadant Paradis som det, hvori Kjærlighedsolen frembringer den sande Gudsrygts Frugter med Fordragelighed, Overbærenhed og Tilgivelse. Brødre og Søstre, lad os lære af den stakkels selvbebrejðende Kvinde's sørgelige Erfaringer, og lad os altid sige et venligt Ord, naar vi stilles; vi mødes maaste ikke mere her i Livet.

Uvidenhed angaaende Biblen.

(Fra Liahona.)

En og anden Gang kommer den store Uvidenhed tilsyne, som Mennesker her i Verden have angaaende Bibelen. Der fortællés, at Major Gaynor en Gang opdagede, at der i et stort Bibliothek ikke fandtes eneste Bibel; han skænkede det derfor en, men 4 Aar efter erfarede han, at Ingen læste den.

Et katholsk Blad benytter Lejligheden til at meddele, at da 78 Studenter, som nylig toge Examen ved et prominent Institut, bleve adspurgte angaaende deres Kundskab til Biblen, vakte deres Svar stor Overraskelse: En svarede, „at det gamle Testamente var skrevet før Kristus, men den øvrige Del af Biblen ikke“. En anden oplyste, „at det gamle Testamente var en Samling af hebræiske Fabler, medens det nye Testamente omhandlede historiske Personer“. En tredje havde den Opfattelse, „at det gamle Testamente hovedsagelig bestod af Historier og Ordsprog, som Ingen nu længer satte Vid til“. „Ved Loven“, sagde en klog Ungerfvend, „forstaa vi de Love, som Kristus gav sine Disciple, medens vi ved Evangeliet forstaa Skrifterne, som de lærtes til Folket“. Vi kunne imidlertid kun gengive nogle faa af de flere Hundrede taabelige Definitioner af Evangeliet. For Ex., „at det bestod af de Breve, som Paulus skrev til Menighederne“, „at Salomons Tempel var beliggende i Babylon“, og „at Sinai var det Bjerg, hvorpaa Arken strandede, og hvorfra Kristus talde til Folket“, „Nazarene var Kristi Moder, og Nazareth var hans Fader“. „Levi var et Navn, som man gav Søder, der vare smaa af Bægt i Sammenligning med Leviathan, hvilket betyder stor“. „Levi var en jødisk Mand, medens Leviathan var en Kvinde“. „Den Patmos var Stedet, hvor Israël blev bespist i Ørken“. „Du er Manden“ vare de Ord, som Judas sagde til Jesus eller til en Profet, som i sin Triumfvogn prædikede Evangeliet til Manden ved hans Side“. „Før Hanen gale, stal du fornægte mig tre Gange“ vare Ordene, som Jesus sagde til Røveren paa Korset ved sin Korsfæstelse“. „Abraham blev kaldet af Gud til at prædike Evangeliet“. „Jakobs Stige var et Syn, som Jakob havde en Nat, da han sov ved Foden af et Bjerg, som lignede en Trappe“. „Aarons Stav“ bragte Manna og Duer til Israël, da de i Ørkenen savnede Fødemidler, og „de 30 Sølvpenge“, som Judas modtog for Jesus, vare ingen Virkelighed, men alene en Parabel“, osv. osv.

Bladet, som meddeler dette, angiver som een af Aarsagerne til denne Uvidenhed, at Biblen med Protestanternes Billigelse er oversat og udsagt paa faa mange forskellige Maader. Mænd, som gjøre Fordring paa at være Værde, have paataget sig at plukke Teksten fra hinanden, bortforklare Meningen af det, den indeholder, og kaste Tvivl over dens Oprindelse og

Autoritet, medens de helt benægter, at den er fremkommet ved guddommelig Inspiration. Følgerne heraf ere, at til Trods for de Millioner, som Bibelskaberne over hele Jorden anvende til dens Trykning og Udbredelse, er ikke alene den gamle Kjærlighed og Respekt for den hellige Bog forsvunden, men den største og beklageligste Uvidenhed om dens Indhold er traadt i Stedet for den i den ældre Tid saa nyttige og prisværdige Stik at lære dens Indhold udenad.

Denne Argumentation kunde lade sig høre, dersom Uvidenheden alene indskrænkede sig til de protestantiske Lande eller Kommuner; men den er ligesaa stor paa de Steder, hvor Protestantismen ikke har nogen som helst Indflydelse. Aarsagen er snarest den, at Biblen slet ikke læses. Søndags-Gudstjenesten i Kirkerne bestaar ikke længere i, at Biblen læses og forklares; Prædikanterne søge at blive Filosofer og Videnskabsmænd, ja endog Politikere, og derfor bliver Biblen forsvundet. Bibellæsning og Bøn i Hjemmet paa Sabbaten betragtes som forældet, hvorimod Voldspil, Theaterforestillinger, Excursioner, ja endog Dands i høj Grad dyrkes om Søndagen. Saa have vi Søndagsstolen, men Tiden der er ikke tilstrækkelig til at fylde det tomme Rum, som stables ved Udelabelsen af Bibelstudiet i Dagstolerne.

Men den humoristiske Side af disse sørgelige Kjendsgjerninger er den, at Mænd og Kvinder, saa aldeles blottede for alt Kjendskab til Bibelen, dens Historie, Sammensætning og Lærdomme, ikke desmindre anse sig selv for kompetente til at fælde en afgjørende Dom over de Sidste-Dages Helliges Tro og Levned. De tro at være oplyste nok til at kunne kalde „Mormonerne“ Gudsfor nægttere og til at opløste et Hyl imod dem, saa saare en Skalk og Laabe finder paa at iværksætte en Forsølgelse imod dem.

Ja, der hersker stor Uvidenhed i Verden angaaende Bibelen; men vi haabe, at dette ikke med Rette kan blive sagt om de Sidste-Dages Hellige; thi de behøve et nøje Kjendskab til de hellige Skrifter for at kunne bringe Lys til den hele Verden.

Indhold:

Vidt angaaende de „tabte Stammer“ 97 Abraham Lincoln som Bejler.... 102 Redaktionelt: Angaaende Menneskets Forudtil- værelse 104	Missionsnyheder 106 Et Vidnesbyrd 107 Havde jeg dog sagt ham et venligt Ord, da han gik 109 Uvidenhed angaaende Biblen.... 111
--	--
